

Ana Rotea a fost mai întâi povestitoare. Povestitul a început chiar de când era foarte mică, mai precis de când a ascultat prima poveste la pick-up și a vrut să o spună mai departe.

Toată copilăria ei le-a povestit fraților, dar și copiilor de afară, în timpul pauzelor de la joacă, tot ce citea sau își imagina, tot ce era frumos de povestit: despre copii și adulți, despre animale și lucruri.

A continuat să povestească, mai în glumă, mai în serios, în timp ce urma Facultatea de Drept și alte cursuri, iar apoi în timp ce lucra, în timp ce șofa, în timpul cinei cu familia sau la ora de culcare a băiatului ei.

Pentru că cei mai fideli ascultători i-au fost dintotdeauna copiii, la un moment dat s-a hotărât să le scrie o carte. Cartea va putea ajunge în mult mai multe locuri și la mult mai mulți ascultători, a gândit povestitoarea și a devenit autoare. Și așa a apărut seria *Detectivii Aerieni*.

Ana Rotea

Dosarul clopoțeiilor de Crăciun

Al doilea caz al Detectivilor Aerieni

arthur

când aceștia nu mai aruncau cu bulgări pe rând, ci toți în același timp.

— Măcar ne-am distrat ca niciodată, au spus copiii când au părăsit, seara târziu, parcul. A fost cel mai tare festival!

Iar aici povestea noastră se încheie. Detectivii Aerieni au rezolvat un nou caz, căci clopoței dispăruți au fost găsiți, iar cel care le-a plănuțit dispariția a fost aspru... Prăjit. Dosarul clopoțelilor de Crăciun a fost depus cu mândrie peste Dosarul Popcorn, iar eu am avut ocazia de a scrie despre aventura noastră de iarnă...

BOLUMBO: Fiți atenți că iar începe!

AUTOAREA: Dar mai aveți puțină răbdare!

GESICAFLECER: Serios, nu-ți frumos să tot vorbești despre tine, despre ce gândești și ce crezi tu, când, de fapt, doar noi suntem importanți în carte!

AUTOAREA: Dar nu voiam decât să închei!

MARLĂU: Am observat că mereu găsești scuze să lungеști vorba! Scriitoare rea!

AUTOAREA: Sunteți imposibili, eu voiam doar să spun...

SCUPIDU: Gingălbелz, gingălbелz...

AUTOAREA: Care Jingle Bells?! Ia, gata cu clopoței de orice fel! Voiam să spun:

SFĂRȘIT

Cuprins

Capitolul 1. Atenție, cititori!	5
Capitolul 2. Chestionar de iarnă	10
Capitolul 3. Să vină toți la festival!	15
Capitolul 4. Se adună clopoței	21
Capitolul 5. Festivalul Dezamăgirii	31
Capitolul 6. „Doar câțiva dintre noi sunt ceea ce par a fi“	36
Capitolul 7. Detectivii parcului	42
Capitolul 8. Gesicaflecer pe cont propriu	52
Capitolul 9. Marlău pe cont propriu	60
Capitolul 10. Bolumbo pe cont propriu	68
Capitolul 11. Scupidu și Sherlock pe cont propriu	75
Capitolul 12. Schimb de idei și de insulte	81
Capitolul 13. Mai aproape de Ajun, dar încă departe de clopoței	91
Capitolul 14. Terapie în zăpadă	102
Capitolul 15. Indicii atârând din portbagaj	108
Capitolul 16. Prima soluționare a Dosarului clopoțelilor de Crăciun	117
Capitolul 17. Făcând față eșecului	126

Capitolul 18. Ultima zi de anchetă	132
Capitolul 19. Peste ceva timp	144
Capitolul 20. Moș Crăciun cu gantere, încotro vrei s-o apuci?	153
Capitolul 21. Vânătoria de clopoței de Crăciun	164
Capitolul 22. În lipsă de altceva mai bun, se joacă piesa <i>Jingle Bells</i>	174
Capitolul 23. Tombola dezamăgirii, dar, în rest, un final destul de bun	188

Citește câteva pagini din *Dosarul unei vacanțe de groază*, un nou caz al Detectivilor Aerieni, care, ca niște profesioniști, nici în timpul liber nu stau locului.

CAPITOLUL 9

Edi și-un terariu gol

E greu să fii mic și să pornești în viață. Îți dai drumul pe sfoara ta, plin de speranțe nelămurite, plutind feeric spre podea împreună cu minunatul praf din aer și, deodată, te interceptează un cap mare de copil. În timp ce te zbați între șuvițele de păr, o mână mare se strecoară în cap după tine, gata să scarpine capul de tine și pe tine de scurta-ți viață. Plesnit de o unghie, te rostogolești în aer și nici măcar nu are ce viață să-ți treacă prin fața ochilor, căci abia eclozaseși. O altă mână, mai mică, te prinde destul de atent și te îndreaptă spre nasul uriaș al unui câine. Ești adulmecat și aproape inhalat în timp ce îțiții picioarele făcute ghem, apoi ești depus cu grijă pe mânerul sabiei unui cavaler. Îți dai seama imediat de două lucruri: că ai nimerit pe domeniul unui păianjen mai

Redactori: Ioana Vilcu, Florentina Hojbotă
DTP: Angela Ardeleanu
Ilustrație copertă: Bilyana Velikova
DTP copertă: Anca Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROTEA, ANA

Detectivii Aerieni / Ana Rotea. – București: Editura Arthur, 2020
5 vol.

ISBN 978-606-799-869-6

Vol. 2.: Dosarul clopoșeilor de Crăciun. – 2020. –

ISBN 978-606-799-871-9

821.135.1

© Editura Arthur, 2020, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

Aceasta este o nouă aventură reală, a unor copii la fel ca voi... sau, mă rog, care vă seamănă mai mult sau mai puțin. Este o aventură a micilor Detectivii Aerieni, pe care tocmai mi se cere – în mod nu foarte ceremonios, dar atât de tipic eroilor mei – să o transform într-o altă carte.

E sfârșitul vacanței de iarnă și Detectivii Aerieni se îmbulzesc la ușa mea. Dragii mei prieteni și vecini de bloc îmi povestesc detaliat și toți deodată întâmplările extraordinare care s-au petrecut înainte de Crăciun și îmi cer să le aștern pentru ei pe hârtie.

— Nu pe hârtie! Pe laptop! mă ceartă mezinul grupului, Bibi¹.

Mda, iar acum am flashbackuri cu experiența primei noastre cărți scrise, cu permanentele împingeri și contradicții, plus intervențiile „eroilor“ peste autoare, așa că nu

¹ Bibi are aproape cinci ani, este frățiorul lui Bobo și a intrat recent în rândul lumii care-l poate pronunța pe „r“. Detectivul suprem pentru el este Scooby-Doo din desenele animate, de unde și numele lui de detectiv: Scupidu.

pot să nu mă întreb de ce apelează tot la mine să le scriu cartea cea nouă.

— Nimeni altcineva nu are timp liber, îmi explică Ada¹, cu seninătate.

Profa noastră de română are teste de corectat, celălalt prof de română pe care-l cunoaștem, domnul Romanescu, se prefăce că nu ne mai cunoaște de când cu aventurile de astă-vară cu Dosarul Popcorn, iar părinții care s-ar mai pricepe la scris au locuri de muncă adevărate, care-i țin ocupați...

— Părinții? a pufnit Bobo². Tata a zis că, decât să scrie o carte despre aventurile noastre, mai bine curăță de var toată scara blocului. Cu unghiile!

— Deci ești singurul adult care poate scrie pentru noi, încearcă să încheie Ada discuția deloc măgulitoare pentru persoana mea. Noi nu o putem scrie, căci ne-am certa și nu face să stricăm o prietenie pentru o carte.

¹ Ada are unsprezece ani și, isteată cum e, o putem suspecta că a descoperit deja feminismul și psihologia. Este impresionată de geniul investigator al Jessicăi Fletcher, personaj feminin dintr-un serial TV, de aici și numele de detectiv pe care și l-a ales, Gesicaflecer.

² Bobo, fratele mai mare al lui Bibi, își merită pe deplin numele de familie de Calamitate. Are unsprezece ani și nicio idee despre ingeniosul detectiv Columbo, dar îi aproximează numele, spunându-și Bolumbo.

— Sunteți siguri că am luat în calcul toate variantele? li se adresează șeful echipei, Teo¹, ieșind, din păcate, din tăcerea lui, pentru care îi eram recunoscătoare – chiar îi eram. Să nu ne grăbim, alegerea autorului este o decizie importantă totuși. Să evaluăm cu atenție maximă...

— Nu vreți voi să evaluați în altă parte, cu tot cu atenția voastră maximă, cine va fi autorul de data aceasta?

— Adică unde în altă parte? susură dulce Bibi cel mic.

— Adică undeva nu sub ochii mei, nu de față cu mine, pentru că, știți voi, aud totul.

— Pe bune? se minunează prefăcut Bobo. Credeam că auzul slăbește de la o vârstă.

Hm. Să nu-l credeți, Bobo e un calomniator, eu nu sunt CHIAR atât de bătrână.

— Nu plecăm, căci aici este și Sherlock², spune Ada mângâindu-l pe câinele-detectiv care se gudură printre noi, încântat de atenția primită. Hai, băieți, să o lăsăm tot

¹ Teo are doisprezece ani și, de când a format echipa Detectivilor Aerieni, este șeful crizat și mereu contestat al acesteia. Poartă, în aventurile detectivistice, numele unui ireproșabil detectiv creat de romancierul Raymond Chandler, spunându-și Marlău.

² Sherlock este câinele meu, minunatul beagle în vârstă de unsprezece ani, purtând, atât de binemeritat, numele celui mai faimos detectiv din literatură și de pe ecrane, Sherlock Holmes.

pe ea să scrie cartea noastră. Ni l-a lăsat pe Sherlock să ne ajute și măcar ne știe condițiile, lucrează ieftin...

— Vai, dar ce nu fac eu pentru niște caramelle... Tot cu caramelle plătiți?

— N-a spus nimeni nimic de caramelle, mă atenționează Teo grăbit. Plata pentru scrierea cărții se va face, de data aceasta în clopoței. Câte un clopoțel la fiecare cinci pagini scrise, așa că scrie mult, că e în avantajul tău.

— Stați, ce?! Clopoței?! Ce să fac eu cu atâția clopoței?

— O grămadă de chestii, îmi explică Bibi brusc exaltat. Suni din ei, îi aranjezi pe mărimi, te uiți la ei, ăăă... suni din ei...

— Treaba ta ce faci cu ei, îl întrerupe frate-său. Nu ne privește cum îi folosești, atâta timp cât nu îi risipești pe prostii – așa ne zice tata când ne dă bani.

— Bani, da, aș înțelege, dar clopoței?! Nu cred că îmi convine această metodă de plată!

Din jur îmi răspunde doar tăcerea copiilor, care nu înțeleg problema mea, dar căroră le e clar că am cel puțin o problemă: la cap. Încep să mă simt strivită sub privirile a patru, ba chiar cinci perechi de ochi rotunzi, dacă-l numărăm și pe Sherlock, care e de partea lor – cam atât despre loialitatea canină. E atât de liniște, că s-ar auzi greierii, de n-ar fi iarnă.

— În fine, cedez! Vă scriu a doua carte pe clopoței! Dar aștept și niște mulțumiri de data asta!

— Poți să treci odată la scris? mă întrerup detectivii în același stil amabil. Dar nu mai vorbi atât de mult despre tine când scrii. Pe bune, ești plictisitoare! Și folosește propoziții mai scurte, că uneori ne trebuie rezumat la propozițiile tale. Și nu cumva să bagi cuvinte greoaie, prețioase, de umplutură! Copiii sunt mai direcți, pe cine crezi că impresionezi?

Mda... iar acum, la cererea clienților, am să mă retrag, dorindu-vă o lectură frumoasă!

Chestionar de iarnă

La școală, cândva, pe la începutul unei ore de limba română, copiii au primit câte un chestionar din partea primăriei orașului, la care erau rugați să răspundă...

— Nu aveți voie să ne dați test neanunțat! a sărit Bobo revoltat în picioare.

— Dragul meu, nu este un test, ci un chestionar! l-a liniștit doamna profesoară de limba română Mioara Minulescu sau MIMI, cum o alintau, nepermis, elevii.

— Ce invenție mai este și asta? a rămas Bobo circumspect, împotrivindu-se profesoarei care încerca să-l reazeze în bancă apăsându-l pe umeri. Văd că are întrebări la care trebuie să răspundem! Nu vă merge cu noi, să știți! Ce? Credeți că dacă îi schimbăm numele nu ne prindem că e test?

— Bobo dragă, ia loc în bancă să îți explic! l-a rugat micuța profesoară, care se lăsase să atârne cu toată greutatea de umerii lui Bobo pentru a-l face să se așeze și se îmbujorase teribil de la efort. Chestionarul nu este un test, ci un set de întrebări pentru a vă afla opiniile privind petrecerea timpului liber iarna...

— Nu accept să răspund la întrebări personale! a rămas Bobo în picioare.

— Dar sunt doar nouă întrebări, a pledat slab profesoara, renunțând să mai încerce să-l așeze forțat pe Bobo în bancă și tamponându-și fruntea transpirată.

— Aha, câte un punct pentru fiecare întrebare și un altul din oficiu! a tunat Bobo. Și mai spuneți că nu e test!

— Dar nu primiți note pentru chestionar! a insistat, salvator, Mioara Minulescu.

— Jurați-vă că nu ne notați, a lăsat-o Bobo mai moale. Nu putem avea încredere în dumneavoastră, dumneavoastră fiind...

Profesoara și-a potrivit ochelarii pe nas, așteptându-l temătoare pe Bobo să-și găsească cuvintele.

— ...dumneavoastră fiind... cadru didactic! Nu ne putem încrede în dumneavoastră, noi fiind...

Doamna de română a oftat, așteptându-l din nou.

— ...elevi! Asta e. Noi fiind elevi.

După această neașteptată opoziție, elevii din clasa lui Bobo, dar și cei din întreaga școală, de altfel, au răspuns la chestionar, iar răspunsurile arătau, în mare, cam așa:

1. Consideri că ai suficient timp liber?

- *Da' de unde?*
- *Nu mă face să plâng*
- *Uneori uit ce e aia timp liber!!!*

- *Ha, ha, ha, ce banc sec e ăsta cu timpul liber!*
- *Definiți timpul liber.*

2. Cât timp liber ai în medie pe săptămână? Sub 7 ore?
Între 7 și 14 ore? Mai mult de 14 ore?

- *Și doar v-am zis că n-am timp liber!*
- *Nu înțeleg, puteți să repetați întrebarea?*
- *Sub 7 ore, dar la mare adâncime sub 7, înțelegeți ideea?*
- *N-avem timp o oră sub ramurile verzi / Să stăm privind lipsiți de griji – ca vaca din cirezi.¹*

3. Cu ce îți ocupi timpul liber?

- *Așa de mult stau pe net, încât atunci când mai ies din casă totul pare a fi o postare nereușită!*
- *Viața mea este un imens joc video! Doar că atunci când merg pe stradă nu am voie să umblu înarmat, să atac satele și să supun animalele sălbatice.*
- *Când m-am născut, televizorul era acolo, deci, da. De la TV îmi aleg modele de viață, iar săptămâna asta am realizat că Selena Gomez este o eroină și aș vrea să fiu în stare de sacrificiile făcute de ea și, la fel ca ea, să joc și în filme, dacă e.*
- *Eu citesc. Bine, citesc doar jurnalul soră-mii, care e foarte lung și în diferite ediții și-mi ocupă tot timpul. Nu că nu vreau să citesc și altceva, dar cu alte cărți mă dor ochii de la scrisul mic și de la lipsa pozelor.*

¹ Timp liber, de W.H. Davies, traducerea autoarei.

- *Sportul este foarte important pentru sănătatea mâinilor, a picioarelor, a inimii și a altor părți din noi, dar trebuie să-l faci. Eu unul am făcut karate, jiu-jitsu, judo, aikido, kung fu și am început de curând sportul cu datul aspiratorului prin casă, dar aș cam vrea să mă las.*
- *Încerc să îmi petrec timpul liber cu prietenii, dar, când reușesc să îi prind, în sfârșit, sunt atât de nervos, încât îi bat un pic înainte! Apoi ei iar fug.*
- *Nu aș vrea să petrec atâta timp cu prietenii, că nu îmi place de ei neapărat, dar nu mă pot abține, sunt o fată prea socială.*
- *Eu pierd timpul și cu activitățile culturale pe care le fac mereu pe toate. Nu îmi plac, dar le accept, căci ele sunt ca spanacul, scârboase, dar sănătoase.*
- *Unde ajung toate răspunsurile noastre sincere? Dar cele nesincere?*

Și acum voi sări direct la ultimele două întrebări, pentru că Bobo se declară traumatizat de testul ăsta și a insistat să trec mai departe. Așadar:

8. Ce părere ai despre Festivalul Iernii organizat în fiecare an de primărie pentru copiii din oraș?

- *Am o părere bună, dar nu merg niciodată.*
- *Banii contribuabilului aruncați aiurea! – este părerea tatălui meu care a mai zis și că aceasta este părerea tuturor, deci este și părerea mea și o scriu aici.*
- *Mai e mult din chestionar?*